

Arrest

nr. 237 290 van 22 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2018.

1.2. Op 1 februari 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 6 september 1991 in Beiroet. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw ouders zijn al zo'n tien jaar gescheiden. Uw vader verblijft al lange tijd in Nederland en heeft volgens u al zo'n vijf jaar de Nederlandse nationaliteit. Uw moeder verblijft nog steeds in Libanon. U heeft twee zussen die beiden zijn getrouwd met Libanezen. Met zijn nieuwe partner heeft uw vader een zoon.

U woonde heel uw leven in Tariqa Jadida in Beiroet.

U ging naar school tot het derde middelbaar. Sinds 2010 werkte u in het restaurant van uw oom H.. Het restaurant had twee afdelingen: die in Medina Riyadiyya en die in de Zuidelijke buitenwijk. Uw oom R. (CG 18/12980; OV 8.623.576) managde het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk en hij stelde u daar te werk. Met uw overige ooms en tantes langs vaders kant heeft u geen goede band. Rond eind 2016 of 2017 werd Ramadan ontslagen en hij werd als manager vervangen door een sjiitische dame.

Vanaf het begin van uw werk in het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk, zeer sjiitisch gebied, werd u als Palestijn en soenniet soms lastig gevallen, vernederd en geïntimideerd door leden van Hezbollah of Amal, een andere sjiitische organisatie. Eind 2016 begon men u echter ook onder druk te zetten om u aan te sluiten bij de saraya muqawama, de aan Hezbollah gelieerde militie voor niet-sjiieten. Zonder uw instemming werd u op papier ingelijfd en vanaf dan werd u onder druk gezet om deel te nemen aan een training. U wilde echter niet gaan en verzoonde steeds excuses. In februari 2017 werd u op een training verwacht maar u ging niet. U gebruikte uw werk als excuus. Hierop vroegen de mensen van Hezbollah toestemming aan uw bazin opdat u tijd zou krijgen om op training te gaan in maart 2017. U ging echter opnieuw niet. Hierdoor sloegen leden van Hezbollah u en ze zeiden dat u gedwongen zou moeten deelnemen aan een training in april 2017. Hierdoor besloot u te vertrekken. U vertelde uw oom Ramadan over uw probleem en hij stelde voor dat u met hem zou vertrekken. Hij plande namelijk zelf een vertrek uit Libanon omwille van zijn eigen problemen met Hezbollah: ze dwongen hem om leider te worden van een groep binnen de saraya muqawama. Dit bracht problemen met zich mee waardoor hij niet meer steeds opdaagde voor het werk en uiteindelijk was hij daarom ontslagen.

Op 5 april 2017 verliet u Libanon samen met uw oom R. en zijn vrouw en vier kinderen. Jullie reisden per vliegtuig naar Italië via Turkije en Cuba. Vervolgens reisden jullie naar Nederland en daar dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming. In Nederland werd echter geoordeeld dat Italië voor uw verzoek verantwoordelijk was. U keerde niet terug naar Italië, maar bleef ongeveer een jaar in Nederland. Op 11 april 2018 trok u naar België en diezelfde dag diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en de UNRWA-registratie van uw familie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten.

De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg; zo volgde u onderwijs aan UNRWA scholen en had u recht op UNRWA gezondheidszorg (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 01/02/2019, p. 3, 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U schetste een situatie waarbij u gedwongen werd gerekruteerd bij de saraya muqawama en verplicht deel te nemen aan trainingen (zie CGVS, p. 12, 13-14). Dit relaas gaat echter lijnrecht in tegen de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Libanon: rekrutering door Hezbollah dd. 18/05/2018). Daaruit blijkt duidelijk dat zowel voor Hezbollah zelf als voor de saraya geen gedwongen rekrutering plaats vindt. Rekrutering gebeurt op vrijwillige basis. Uw relaas is dusdanig strijdig met deze informatie dat er bezwaarlijk geloof aan kan worden gehecht.

Deze ongeloofwaardigheid wordt nog verder in de verf gezet door uw eigen verklaringen:

Ten eerste zou u voordien nooit hebben aangegeven Hezbollah te willen steunen (zie CGVS, p. 15) en uw gedrag maakte uw gebrek aan motivatie zeer duidelijk aangezien u systematisch weigerde naar hun trainingen te gaan (zie CGVS, p. 12, 13, 14). Dan moet het voor Hezbollah toch duidelijk zijn geweest dat u geen gemotiveerde en dus geen betrouwbare of nuttige rekrut was. Het is dan ook opnieuw niet geloofwaardig dat Hezbollah zou hebben geprobeerd u gedwongen in te lijven.

Ten tweede is de manier waarop u volgens uw verklaringen omging met het probleem bevreemdend. Zo valt op dat u de zaak niet met uw bazin besprak (zie CGVS, p. 17). Nochtans had zij een belangrijke rol want doordat zij Hezbollah te kennen gaf dat ze enige tijd over u mochten beschikken (zie CGVS, p. 12, 13, 14) verviel uw excuus dat u niet kon gaan trainen vanwege uw werk (zie CGVS, p. 12). Dan lijkt het toch het proberen waard met haar te praten om te polsen of zij eventueel zou willen zeggen dat u niet kan worden gemist op uw werk. U stelt dat zij met Hezbollah samenwerkte, maar het blijft bevreemdend dat u zelfs niet zou hebben geprobeerd met haar te praten.

Aansluitend valt op dat u met niemand van uw collega's sprak over het probleem (zie CGVS, p. 16, 17). Dit is opvallend omdat u stelt dat het bekend is dat iedereen op die manier wordt gerekruteerd (zie CGVS, p. 16). Dan lijkt het logisch om bij uw collega's te polsen of zij inderdaad ook zijn gevraagd en hoe zij daarmee omgaan. Hiermee geconfronteerd stelt u dat het niet nuttig is met uw collega's te overleggen aangezien u toch al weet dat er maar twee oplossingen zijn: ofwel zich aansluiten ofwel afkopen maar daar heeft u het geld niet voor (zie CGVS, p. 17). Dit zijn echter slechts veronderstellingen aangezien u er nooit met uw collega's over sprak. Dat u deze logische stap niet nam ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Eveneens opmerkelijk is dat u klaarblijkelijk slechts beperkte moeite deed om elders dan in het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk aan de slag te kunnen. Het is bekend dat de Zuidelijke buitenwijk een zeer uitgesproken Hezbollah-gebied is. Elders werken zou dus mogelijks een verlichting bieden van uw beweerde problemen. Uit uw verklaringen bleek echter dat u niet probeerde ander werk te vinden. Dit omdat u had ervaren hoe moeilijk het was werk te vinden vóór u in het restaurant begon (zie CGVS, p. 19). Gezien de ernst van uw beweerde problemen lijkt het echter zeer voorbarig zelfs niet te proberen ander werk te vinden.

Aansluitend is het bevreemdend dat u weliswaar bij uw tante H. – zij runt het restaurant in Medina Riyadiyya – vroeg of u daar kon gaan werken, hetgeen zij weigerde (zie CGVS, p. 17-18), maar naliert te vermelden waarom u weg wilde uit de Zuidelijke buitenwijk. Binnen het kader van uw relaas had u immers een goede reden om te willen overstappen naar Medina Riyadiyya. Het is dan ook zeer vreemd dat u dat niet als argument zou hebben gebruikt bij uw tante.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen rekrutering voor de saraya muqawama door Hezbollah.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon in een menonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, uw gezinssituatie en uw UNRWA-registratie. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen.

Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Verder kan het niet volstaan louter te verwijzen naar de algemene socio-economische situatie. U dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw verklaringen kan echter niet worden geconcludeerd dat uw levensomstandigheden in geval van terugkeer niet behoorlijk zouden zijn.

Het is weliswaar zo dat uw moeder en uzelf afhingen van uw loon van het restaurant. Hiermee betaalden jullie ook de huur van jullie huurhuis. Momenteel wordt uw moeder onderhouden door haar broer en een dochter/uw zus en ze logeert ook bij hen (zie CGVS, p. 4, 6, 15).

Anderzijds bent u een alleenstaande jongeman met reeds degelijke werkervaring – u werkte van 2010 en 2017 in het restaurant en was verantwoordelijk voor de bereiding van de maaltijden (zie CGVS, p. 5, 16) - beter geplaatst dan velen om uw weg te vinden op de arbeidsmarkt.

Verder is uw sociaal netwerk belangrijk om uw levensomstandigheden in geval van terugkeer na te gaan.

Ten eerste zijn er uw twee zussen. Beiden zijn getrouwd met Libanezen. Een van hen is bouwvakker. De ander had een klerenwinkel maar die sloot (zie CGVS, p. 4-5).

Ten tweede uw ruimer familiaal netwerk. Langs de kant van uw moeder is dit eerder beperkt: zij heeft slechts een broer en een zus. De zus werkt niet en van de broer weet u niet van wat hij momenteel leeft (zie CGVS, p. 12). Een bereidheid te steunen blijkt uit het feit dat uw moeder momenteel bij uw oom terecht kan, al geeft u aan dit niet gemakkelijk is gezien het kleine huis van uw oom. Soms woont uw moeder ook bij uw zus, doch de echtgenoot van uw zus heeft dit niet graag (zie CGVS, p. 15).

Het is belangrijk aan te stippen dat uw moeder, haar familie en de echtgenoten van uw zussen de Libanese nationaliteit hebben en als dusdanig niet dezelfde moeilijkheden op de arbeidsmarkt hebben als de Palestijnse vluchtelingen.

Uw netwerk langs vaders kant is uitgebreid en economisch in een degelijke positie. Uw oom H., de eigenaar van het restaurant waarin u werkte, verblijft in Nederland (zie CGVS, p. 8). Deze restaurants draaien goed (zie verslag persoonlijk onderhoud Y. R. 1812980, dd. 15/02/2019 [R2], p. 9, 10). Uw overige ooms en tantes langs vaders kant wonen allen in Libanon. Uw tantes R. en H. en uw oom N. werken in het restaurant (zie CGVS, p. 9 en zie verslag persoonlijk onderhoud Y. R. 1812980, dd. 15/01/2019 [R1], p.5-6). Uw oom A. zou in het restaurant hebben gewerkt, maar het is niet duidelijk wat hij nu doet (zie CGVS R1, p. 6). Verder werkt uw tante H. als kapster maar uw oom R. kon niet zeggen wat haar man doet (zie CGVS R1, p. 5) en de man van uw tante W. is een slager (zie CGVS R1, p. 6). U stelt geen goede band te hebben met uw ooms en tantes langs vaders kant hetgeen u verduidelijkt door te stellen dat uw oom H. u voordien geen werk gaf en dat enkel uw oom R. hulpvaardig was en uw situatie begreep (zie CGVS, p. 9). Anderzijds blijkt dat er geen complete breuk was tussen u en uw ooms en tantes uit het feit dat u uw oom H. en uw tante H. wel kon benaderen om hen naar werk te vragen (zie CGVS, p. 9, 17-18). Samengevat kan niet worden gesteld dat u in geval van terugkeer naar Libanon op generlei wijze zou kunnen terugvallen op steun van uw ooms en tantes langs vaders kant indien daar werkelijk nood aan zou zijn.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de

subsidiare beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 (2) en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; van artikel 1 D, lid 2 van de Conventie van Genève; artikel 3 van het EVRM zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13; artikel 1 van de Conventie van Genève; artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Na een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij ontegensprekelijk uit Libanon afkomstig is en als Palestijns UNWRA vluchteling is geregistreerd; dat deze UNRWA status niet kan worden gelijkgesteld met de vluchtelingenstatus onder het Vluchtelingenverdrag gezien de inkrimping van het UNRWA budget, vooral na de beslissing van de Trump administratie en dat deze status zich beperkt tot uiterst beperkte materiële hulp waarvan verzoeker niet eens genoot. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn stelling naar *"https://www.rtl.be/info/monde/international/les-coupes-a-l-unrwacatastrophiques-pour-les-palestiniens-du-liban987963.aspxLes coupes à l'UNRWA "catastrophiques" pour les Palestiniens du Liban »* en *« AFP , publié le 18 janvier 2018 à 17h52 | Des réfugiés palestiniens attendent dans un centre médical géré par l'UNRWA dans le camp de Bourj al-Barajneh, à Beyrouth, le 17 janvier 2018 - JOSEPH EID »*.

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat *"het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de naaste familie zou kunnen worden gesteund en dat haar situatie beter was dan die van een groot deel van de bevolking • Dat de verzoekende partij concreet stelt dat zolang zij en haar moeder hun job in het restaurant dat eigendom was van de oom Hani en uitgebaat werd door de oom Ramadan die voor hen bemiddelde om de job te halen, zij het inderdaad beter stelden dan een groot deel van de bevolking. • Daarvoor had zij geen werk kunnen halen en waren hun levensomstandigheden heel moeilijk. • Dat zij sowieso thans echter deze job niet meer heeft en geen kans heeft die job te recupereren in geval van terugkeer:• ook haar moeder heeft dat werk niet meer zodat zij de huur niet meer kan betalen en momenteel opgevangen wordt. • Dat verder nog , de verstandhouding met haar oom Hani thans slecht is daar de oom zijn restaurants wil beschermen en de voorkeur aan de restaurants geeft, ten nadele van zijn familieleden. Hij verwijt zowel zijn broer R. als de verzoekende partij haar restaurant aan het gevaar te hebben blootgesteld door hun weigeringen met de Hezbollah samen te werken. De oom heeft om met rust gelaten te worden haar oom R. ontslag gegeven en door een sjiitische vrouw laten vervangen, zijnde de bazin van de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek. • Door zijn oom R. door een sjiitische vrouw te hebben vervangen hoopt de broer dat zijn restaurants normaal verder zou kunnen functioneren en voor de Hezbollah minder aantrekkelijk worden : vermits de vrouw vooreerst sjiitisch is ziet hij dat in als een borg voor zijn restaurants die minder kans hebben om aangevallen te worden. • Omdat de vervanger een vrouw is hoopt de broer dat de restaurants ook minder aantrekkelijk worden voor de Hezbollah : de Hezbollah geeft weinig plaats voor vrouwen en zal niet denken dat een vrouw een ploeg van 25 mannen zal kunnen "beïnvloeden" omdat de mannen in zijn regio zich niet door vrouwen laten beïnvloeden • De oom hoopt hierbij met rust te worden gelaten en in geval van terugkeer recupereert de verzoekende partij geenszins haar job bij haar oom die eerst een zakenman is die zijn status als middenstander niet wenst te verliezen; • Het CGVS houdt met dit element geen rekening en voert geen diepgaand onderzoek. • Dat dit element echter een ernstige aanwijzing is voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij. • Dat het CGVS in zijn betoog om te mogen stellen dat de verzoekende partij het in Libanon " goed " stelde met het oog haar uit te sluiten van de status op grond van artikel 1D van de Conventie van Geneve, naar het uitgebreid netwerk dat de verzoekende partij binnen haar werksfeer had opgebouwd. • Dat dat uitgebreid netwerk echter ook eveneens de reden is waarom de Hezbollah zich aan haar en aan haar activiteiten is begonnen uit te kijken.... • Dit aspect verwaarloost het CGVS volledig en ten onrechte want dit aspect is een gegronde reden om via de verzoekende partij die geen aanhanger was van de Hezbollah te recruteret. • Dat het CGVS de situatie in Libanon als statisch beschouwt op grond van zijn oordeel dat de situatie in Libanon "eerder stabiel" is .*

Het CGVS houdt hierbij geen rekening met het feit dat de Hezbollah integendeel grondig evolueert en zich aan de gewijzigde situatie in Libanon, maar ook in de regio aanpast. Dat de verzoekende partij dit aantoon met de volgende persartikels die duidelijk aantonen dat de Hezbollah buiten zijn gebruikelijke sfeer degelijk recruteert : in Syrië bij de eerdere "rebellens" die hij nog geen twee jaar geleden bestrijdde , in Israël via Facebook die zeker niet als een fiabele netwerk kan worden beschouwd....".

Verzoeker verwijst naar volgende bronnen en citeert enkele Franstalige passages: « À LA UNE Le Hezbollah recrute d'anciens rebelles dans le Sud syrien, selon le WSJ Des partisans du Hezbollah lors de la commémoration de l'Achoura, le 20 septembre 2018, à Beyrouth. REUTERS/Aziz Taher DANS LA PRESSE Pour un expert, le Sud syrien et le Liban vont se retrouver "au coeur du prochain conflit" dans la région. OLJ 02/11/2018 ; (Lire aussi : « Le Hezbollah est capable d'entraîner le Liban dans une guerre », avertit Guterres; Lire aussi Aoun dénonce les agissements israéliens visant à "créer des tensions au Liban-Sud" Livraison d'armes au Hezbollah via l'AIB : l'aviation civile dément des informations de Fox News A la une <https://www.orientlejour.com/article/1141772/lehezbollah-recrute-danciensrebelles-dans-le-sud-svrien-selon-le-wsi.html>; Réseau Voltaire Voltaire, édition internationale <https://www.voltairenet.org/articleI92998.html> ».

Verzoeker argumenteert vervolgens dat "Hezbollah bijgevolg degelijk evolueert en zijn invloedssfeer probeert uit te breiden. Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing , die hoofdzakelijk steunt op de stelling dat de Hezbollah niet rekruteert, te vernietigen vermits de informatie van het CGVS niet eensluidend is en tegengesproken wordt door de informatie die de verzoekende partij voorlegt. Dat van het ogenblik dat men een mogelijke rekrutering niet uitsluit, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd. Dat bijvoorbeeld dient te worden herinnerd dat de Hezbollah haar recruten thans betaalt en zelfs goed betaalt, tot 3 x de gemiddelde loon in Libanon die 500 euro bedraagt. Het is dus deels voorbij de periode waar de mensen uit overtuiging en ideaal gingen aansluiten, vechten enz... De louter heel verslechterde financiële toestand in Libanon heeft ook een duidelijke impact op een deel van de bevolking die doodgewoon aan honger lijdt. De verzoekende partij was inderdaad niet behoeftig was zoals een groot deel van de bevolking behoeftig is , zolang zij haar werk kon behouden; Dat de Hezbollah sedert 2016 een andere draai heeft genomen wordt ondermeer uitgelegd en aangetoond door het volgend artikel, dat een grondige analyse is van de huidige Hezbollah." Hij citeert vervolgens « Le Hezbollah libanais, derrière la machine de guerre, l'émergence de la communauté chiite », publié le 20 février 2017 en « Le Hezbollah a besoin du système confessionnel libanais » van Erminia Chiara Calabrese, Chercheuse au CNRS en stelt dat Hezbollah een duidelijke evolutie kent waarmee de commissaris-generaal geen rekening houdt en dat dit volstaat om de beslissing te vernietigen.

Met betrekking tot de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet behoeftig was en niet afhankelijk van UNRWA; dat hij probleemloos zou kunnen terugkeren en dat de veiligheidssituatie redelijk stabiel zou zijn stelt verzoeker dat "de redenering van het CGVS eventueel zou kunnen worden gevolgd, indien de verzoekende partij haar werk kon bewaren. Dat dit echter niet het geval is vermits de verzoekende partij alleszins haar werk kwijt is en zij effectief "gesignaleerd" is als iemand die een weigering geuit heeft zich aan te sluiten en te trainen : de beweerde mogelijke "steun" van haar gezin is in casu onbestaand; Daarnaast dient te worden benadrukt dat de beweerde "logika" van het CGVS geenszins aanneembaar is. Dat de verzoekende partij naar een andere job in een andere wijk zou uitkijken is geen oplossing zoals het CGVS blijkt te stellen : nu dat de confrontatie met de mensen van de Hezbollah heeft plaatsgevonden, is de verzoekende partij sowieso geseind als een opposant en zal zij niet meer met rust gelaten worden. Het probleem is de job of de wijk niet, doch wel de confrontatie van de verzoekende partij met de Hezbollah en haar weigering hun verzoek de groepering te integreren. Waar de verzoekende partij ook zal gaan is zij geseind als opposant. De argumentatie van het CGVS kan niet worden gevolgd. Verder dient tevens te worden vastgesteld dat het CGVS ten onrechte stelt dat het niet logisch is dat de verzoekende partij niet bij haar collega's zou hebben proberen te informeren en dat zij niet bij haar bazin een steun zou hebben proberen te vragen. De verzoekende partij wist zoals elkeen dat¹ de Hezbollah recruteert maar ook dat zij voornamelijk in een sjiitische wijk zowel natuurlijke als aangeworven aanhangers hebben... Haar collega's toetsen is niet zonder risico vermits er geen zekerheid bestaat nopens het al dan niet toebehoren tot de Hezbollah van de persoon tot wie men zich richt. De verzoekende partij riskeerde zich te richten tot iemand die reeds tot de Hezbollah toebehoorde of geneigd was hun voorstellen te aanvaarden. Het is bovendien een onderwerp waar het moeilijk is volledig neutraal te blijven.. Uit de vragen die de verzoekende partij had mogen stellen, kon heel gauw worden afgeleid dat zij de Hezbollah niet waardeerde... Men ziet bovendien niet goed in welk concreet voordeel de verzoekende partij had kunnen trekken van zulke gesprekken... De verzoekende partij vreesde verklikt te worden en dat haar situatie nog verergerd ging zijn indien zij derden op de hoogte bracht van de pogingen om haar te rekruteren; Dat het feit dat zij erover had gesproken reeds als een teken van weigering was geïnterpreteerd GEWEEST; Dat het verwijt dat de de verzoekende partij geen steun probeerde te bekomen van haar bazin om de training van de Hezbollah proberen te ontwijken met als motief haar werk totaal geen steun vindt in het administratief dossier en niet kan worden weerhouden. De argumentatie houdt inderdaad geen rekening met het relaas van de verzoekende partij en dat van haar oom Ramadan. Dat beiden inderdaad gesteld hebben dat de bazin van de verzoekende

partij op het ogenblik dat zij door de Hezbollah aangespreoken werd, de sjiitische dame was die haar oom Ramadan vervangen had wanneer dezelfde Ramadan ontslag kreeg van zijn broer Hani toen hij de vraag zich bij de Hezbollah aan te sluiten afwees. De vervanger van de oom Ramadan werd doelbewust door de oom Hani gekozen om de woede van de Hezbollah te stillen en zijn restaurants proberen te redden. Hij koos derhalve voor een vrouwelijke bazin die bovendien sjiitisch¹ was daar waar het gezin van de verzoekende partij soenniet is. Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat; Hypothetische hulp van familieleden die voor een deel zelf reeds op leeftijd zijn en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNRWA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bij stand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin; Dat de moeder van de verzoekende partij die haar job verloren heeft thans niet meer in staat is in haar levensbehoeften te voorzien en die door familieleden dient te worden opgevangen is een duidelijk teken dat de UNRWA haar opdracht niet meer vervult: De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken; Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato; Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen; Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatic termijn. De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek; Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties , bendes , gewapende groeperingen enz Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieusdaalt naargelang de overbevolkingpeil verhoogt; Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNRWA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd • Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen. • Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager , die reeds een vluchteling is, van ambsthafve dient te worden erkend."

Verzoeker wijst vervolgens op artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 4 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en werpt op dat de dossierbehandelaar "nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van de verzoekende partij en van de verzoekende partij en als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken. Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden. Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen". Met verwijzing naar de afdeling wetgeving van de Raad van State en een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker "dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft. Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nog aan werk te geraken voor de verzoekende partij heel beperkt is (daargelaten de problematiek met de Hezbollah) : Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnsz bevolking in Libanon". Verzoeker verwijst vervolgens naar "Les Palestiniens du Liban protestent contre le ministère du Travail. Des Palestiniens ont mis le feu à des pneus pour bloquer l'entrée au camp de Bourj el-Barajneh, dans la banlieue sud de Beyrouth, au niveau de l'ancienne route menant à l'aéroport, mardi 16 juillet 2019, pour protester contre des décisions du ministère du Travail régissant l'emploi des étrangers. AFP / ANWAR AMRO. CONTESTATIONVLe président du Conseil national palestinien, Salim Zanon, appelle Nabih Berry à intervenir pour empêcher "les effets négatifs des mesures prises par le ministère du Travail contre certains travailleurs palestiniens". OLJ 16/07/2019 ».

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker *“om voormelde redenen”* het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing *“in zijn land van herkomst/woonplaats”* en verwijst citeert vervolgens *“dit recente verslag naar de onzekerheid waarin Palestijnse vluchtelingen verkeren”* met als titel *“JANVIER 2018 RESUME PAYS – LIBAN”*. Hij stelt vervolgens dat *“volgens artikel duidelijk stelt dat de UNRWA zijn verplichtingen niet meer (kan) nagaan”* en citeert vervolgens *“A Sabra, l’amertume a pris le pas sur la révolte”*, Patricia Khoder / OLJ, 14/09/2018. Verzoeker stelt vervolgens dat *“dit artikel naar de talrijke beperkingen waarvan de Palestijnse vluchtelingen het slachtoffer zijn”* en citeert *“Les Palestiniens du Liban: “C’est comme vivre dans un prison”, 3 janvier 2018. Hij besluit dat de er in geschetste situatie “precies overeenstemt met de situatie die door de verzoekende partij geschetst wordt indien zij haar job niet meer kan vervullen zoals in casu en de geloofwaardigheid van het relaas ondersteunt; Dat de verslechterde economische toestand van Libanon , die bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de opgroeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt...Dat echter ook in acht dient te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft. De situatie wordt overdraaglijk”*.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende elementen toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing mijnheer Y. R.;
2. Pro deo aanstelling.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota dd. 17 juni 2020 neer waarin recente internetartikels van Agence France Press, Reuters, CGTN en Xihua met betrekking tot de financieel-economische crisis en de impact van het coronavirus in Libanon, de eis van Palestijnse vluchtelingen in Libanon aan UNRWA om bijkomende steun in de economische crisis en met betrekking tot de veiligheidssituatie worden ter kennis gebracht.

2.2.2. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 8 juni 2020 neer waarbij de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020 (internetlink).

3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

4. Ontvankelijkheid van het enig middel.

4.1. De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing aangezien deze beslissing genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het enig middel mist in deze mate juridische grondslag.

4.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming en dus door verzoeker niet dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.3. Waar verzoeker de schending van artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvoert, stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk Besluit wordt gesteld: *“Ten einde de asielzoeker voldoende in de gelegenheid te stellen om, overeenkomstig artikel 48/6 van de wet, zo volledig mogelijk de tot staving van de asielaanvraag noodzakelijke elementen aan te voeren, dient de ambtenaar de asielzoeker vooreerst de kans te geven inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te helderen. De verplichting te confronteren met tegenstrijdige verklaringen betreft niet alleen de andersluidende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, maar ook de andere verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomen. Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken. Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.(...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert in het verzoekschrift, bevat artikel 17 § 2 van het KB van 11 juli 2003 geen verplichting om verzoeker te confronteren met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat, maar om hem te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of inconsistenties tijdens het gehoor. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aangeeft in het verzoekschrift waar verwerende partij niet aan deze verplichting zou hebben voldaan, noch blijkt zulks uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Tenslotte wijst de Raad erop dat Artikel 17, § 2 van voornoemd Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 voorziet verder geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Voor zover verzoeker de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, inroept, stelt de Raad enerzijds vast dat deze Richtlijn werd ingetrokken door artikel 40 van de herschikte Kwalificatierichtlijn van 13 december 2011 en dat dit middel niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift

4.4. Voor zover verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht omschrijft als *“de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen”* doelt hij op het proportionaliteitsbeginsel. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel in deze procedure niet aan de orde is. De commissaris-generaal is bevoegd om verzoeker de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen indien de voorwaarden daartoe, zoals in de wet omschreven, vervuld zijn. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen tegen de belangen van het gastland maakt geen deel uit van deze bevoegdheid.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

5. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat verzoeker van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten en hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het UNRWA mandaatgebied te verlaten omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot zijn gedwongen rekrutering bij de saraya muqawama lijnrecht ingaat tegen de informatie waarover het CGVS beschikt; (ii) hij voordien nooit zou hebben aangegeven Hezbollah te willen steunen, (iii) de manier waarop hij met zijn probleem omging bevreemdend is; (iv) hij slechts beperkte moeite deed om elders dan in het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk aan de slag te kunnen; (v) de UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon; (vi) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van de commissaris-generaal niet in positieve zin kunnen ombuigen; (vii) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn; (viii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt; (ix) dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en dat er (x) actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor ook heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Voor zover verzoeker de schending inroept van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en stelt dat de *“dossierbehandelaar nergens de moeite [nam] om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing staat”*, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers kritiek voortvloeit uit een verkeerde lezing van de desbetreffende bepaling die na de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 als volgt luidt: *“§ 2. [Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.] § 3. De asielzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon kunnen per aangetekende brief [of door afgifte tegen ontvangstbewijs] aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de Commissaris-generaal sturen. Deze opmerkingen en stukken zullen bij het individueel dossier van de asielzoeker worden gevoegd. De ambtenaar zal rekening houden met de opmerkingen en de stukken die hem tijdig zullen zijn overhandigd »*. Deze bepaling houdt een verplichting in voor het CGVS om tijdens het persoonlijk onderhoud de verzoeker de gelegenheid te geven om uitleg te geven bij tegenstrijdigheden in zijn verklaringen of het ontbreken van relevante elementen die tijdens het gehoor worden vastgesteld, maar geenszins een verplichting om verzoeker te confronteren *“met de kritiek die in de beslissing te lezen staat”* zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt, nu de bestreden beslissing precies het voorwerp uitmaakt van het beroep bij de Raad.

Voor zover verzoeker zich hieromtrent ook beroept op een schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad er op dat in het hoger geciteerde arrest *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* het Hof oordeelde dat uit artikel 4 van deze richtlijn, waarvan de bewoordingen identiek zijn aan artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, niet kan worden afgeleid dat de asielinstantie *“betrokkene moet meedelen dat zij voornemens is zijn verzoek af te wijzen en hem de redenen moet meedelen waarop zij de weigering van het verzoek wil baseren, zodat die verzoeker de mogelijkheid heeft om zijn standpunt dienaangaande kenbaar te maken”* (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punt 74).

Het middel kan in die mate niet worden aangenomen.

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1,D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

Artikel 12, eerste lid, a) van Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS onder andere een kopie van zijn UNRWA registratiekaart en zijn identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen voorgelegd. Deze documenten worden niet in twijfel getrokken door het CGVS en de Raad ziet geen reden om dit alsnog te doen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift doet gelden dat hij *“ontegensprekelijk uit Libanon afkomstig is, als Palestijns UNRWA vluchteling geregistreerd”*. Hieruit blijkt dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en dus artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt.

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1,D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, Zaak C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die *“thans”* door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielverzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott*, punt 52).

In casu verbleef verzoeker volgens zijn verklaringen in Beiroet als UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling tot 5 april 2017 en reisde daarna naar Nederland waar hij aankwam op 23 april 2017 en er verbleef tot 11 april 2018, de dag waarop hij in België aankwam (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

6.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, *sub a*, tweede volzin van Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast”*).

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNWRA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.4. De toepassing van deze voorwaarden

6.4.1. Het mandaat van UNRWA

Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand.

Verzoeker werpt op dat de registratie als Palestijns UNRWA vluchteling *“geenszins kan worden gelijkgesteld met de vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève”*; dat deze status zich beperkt tot *“materieel uiterst beperkte hulp waarvan de verzoekende partij niet eens genoot en waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump dat die nog kunnen worden uitgedeeld”*; dat het feit dat verzoekers moeder *“thans niet meer in staat is in haar levensbehoeften te voorzien en die door familieleden dient te worden opgevangen is een duidelijk teken dat de UNRWA haar opdracht niet meer vervult”*; dat de capaciteit van UNRWA om *“zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken”*; dat *“het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken”*; *“dat de UNRWA status geen recht tot bescherming biedt”* en *“alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen”*.

Voor zover verzoeker opwerpt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden maar beperkt is tot het bieden van ondersteunende diensten wijst de Raad er op dat volgens het UNHCR de termen *“bijstand of bescherming”* in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag als alternatieven moeten worden gelezen. Dit betekent enerzijds dat zij betrekking hebben op ofwel de bescherming of wel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR en dat een persoon die op dit ogenblik ofwel de bescherming ofwel de bijstand geniet van een dergelijke organisatie (*in casu* UNRWA) geniet, uitgesloten is van de vluchtelingenstatus. Anderzijds herinnert de Raad er aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook niet kan worden vereist dat hij of zij moet aantonen dat zowel de bescherming als de bijstand van UNRWA hebben opgehouden te bestaan (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 22). Ook al is de UNRWA in beginsel niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1,D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Waar verzoeker stelt dat de bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet hij evenwel aantonen dat UNRWA is opgeheven of dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet langer beroep kan doen op die bijstand. Uit het voorgaande blijkt dat noch dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De vraag of de bijstand die UNWRA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt in het volgende punt van dit arrest behandeld.

6.4.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Wat betreft de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen stelt de CGVS, met verwijzing naar de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat *“UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Het verwijst daarvoor specifiek naar het strategisch plan dat het Agentschap heeft uitgewerkt om het hoofd te bieden aan de impact van het Syrisch conflict en het feit dat de het deficit waarmee UNRWA geconfronteerd werd na de beslissing van de VSA om haar vrijwillige bijdrage aan het Agentschap te verminderen, gereduceerd werd tot 21 miljoen dollar.

Voor zover verzoeker uit de vermindering van de financiële bijdrage van de VS aan de UNRWA afleidt dat deze laatste niet meer in staat is om zijn opdracht uit voeren en hiervoor verwijst naar een internetartikel van AFP van 18 januari 2018 en een artikel van J. Eid van 17 januari 2018, stelt de Raad vooreerst vast dat deze artikelen dateren van voor de COI Focus waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en van onmiddellijk na de beslissing van de VS en slechts bevestigen dat de beslissing van de VS belangrijke implicaties kan hebben voor de activiteiten van de UNRWA op het vlak van onderwijs, vuilnisophaling en gezondheidszorg in het mandaatgebied.

Verder stelt de Raad vast dat uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA in september 2018 werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, werd UNRWA's deficit gereduceerd naar 21 miljoen dollar in 2018. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. Meer specifiek met betrekking tot Libanon heeft UNRWA, na de beslissing van de Trump administratie, bijkomende spoedmaatregelen genomen om tijdelijk zijn diensten inzake gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid en het verbeteren van de omstandigheden in de kampen in Libanon te verbeteren (COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”*, p. 12).

Uit de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020 blijkt dat UNRWA ook anno 2020 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, maar keek nog op tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar.

Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. In november 2019 ontving de VN Secretaris-Generaal de eerste conclusies van het United Nations Office of Internal Oversight Services Investigation waarin fraude werd uitgesloten maar wel managementproblemen werden vastgesteld. Daarop nam Pierre Krähenbühl ontslag en werd Christian Saunders aangeduid als hoofd van UNRWA. Dit was het sein voor landen als België en Nederland om hun financiële bijdragen aan UNRWA te hervatten, terwijl ook de Verenigde Arabische Emiraten en Qatar nieuwe financiële bijdragen aankondigden in december 2019 (COI Focus maart 2020, p. 5-6).

De Raad, in navolging van de CGVS, komt tot de conclusie dat uit de beschikbare informatie echter niet blijkt dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen.

UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd (COI Focus, maart 2020, p. 10-12).

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota, die ter terechtzitting wordt neergelegd, dat de president van Libanon recentelijk heeft moeten toegeven dat hij zijn eigen volk geen bescherming meer kon bieden en niet kon vermijden dat de bevolking blootgesteld zou worden aan ontferende levensomstandigheden. Hij citeert daartoe twee berichten van Agence Presse en een bericht van Reuters en stelt dat dit *a fortiori* ook geldt voor de Palestijnen uit Libanon en dat de corona crisis in combinatie met de economische crisis ertoe leidt dat *"Palestijnen totaal verwaarloosd worden en dat zij geen voldoende steun meer krijgen van de UNRWA om de crisis te doorstaan"*. Verder citeert hij een artikel van China Global Television Network van 21 mei 2020, waarin de Libanese eerste minister Diab waarschuwt voor een globale voedselzekerheid crisis en stelt dat prijzen voor geïmporteerd voedsel meer dan verdubbeld zijn sinds begin 2020 en dat meer dan de helft van het voedsel in Libanon geïmporteerd wordt. Daarnaast citeert hij een artikel van Xinhua van 9 juni 2020 waarin wordt gesteld dat Palestijnse vluchtelingen in Ain El Helwe UNRWA hebben gevraagd om zijn steun voor vluchtelingen te verhogen in het licht van de economische verslechtering de COVID-19 uitbraak. Voor zover verzoeker hiermee tracht aan te tonen dat UNRWA niet langer in staat is zijn mandaat in Libanon uit te voeren, stelt de Raad vast dat dit niet kan blijken uit de door verzoeker geciteerde artikelen, nu deze weliswaar de economische en financiële crisis in Libanon bevestigen en de impact van de corona crisis op de voedselvoorziening aankaarten, maar verder geen informatie verschaffen over de mate waarin UNRWA hierdoor verhinderd wordt bijstand te verlenen aan vluchtelingen die onder zijn mandaat vallen. De Raad kan aannemen dat de coronacrisis bijkomende uitdagingen stelt voor UNRWA, maar uit het enkele bericht dat Palestijnse vluchtelingen UNRWA om bijkomende steun vragen, kan naar het oordeel van de Raad niet blijken dat UNRWA niet langer in staat is zijn opdracht te vervullen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

6.4.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asiolverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *"Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *"om welke reden ook is opgehouden"* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie niet verder heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden maar oordeelt dat uit de geciteerde rechtspraak en de UNHCR Nota volgt dat een onderzoek van (1) de persoonlijke situatie van onveiligheid waarin verzoeker zich bevindt; (2) de mogelijkheid tot terugkeer en (3) de algemene veiligheidssituatie noodzakelijk is.

6.4.3.1. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat *“een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”* (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 63). De notie “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid” wordt in de relevante rechtspraak van het HvJ niet specifiek gedefinieerd. Evenwel volgt uit het feit dat bevoegde autoriteiten van de Lidstaat *“alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”* dat deze beoordeling minstens impliceert dat (1) verzoekers vluchtmotieven; (2) verzoekers socio-economische situatie en (3) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, moet onderzocht worden.

6.4.3.1.1. Verzoekers vluchtmotieven

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker, soennitisch moslim, woonde als Palestijnse vluchteling gedurende zijn hele leven in Tariqa Jadida in Beiroet en ging naar school tot het negende jaar. Sinds 2010 werkte hij in het restaurant van zijn oom H. dat een afdeling had in Medina Riyadiyya en een afdeling in de Zuidelijke buitenwijk, die werd gerund door zijn andere oom R. Verzoeker werkte in het restaurant in de Zuidelijke buitenwijk, een sjiitisch gebied dat gecontroleerd wordt door Hezbollah. Sinds hij er werkte werd hij als Soenniet soms lastig gevallen en vernederd door leden van Hezbollah of Amal. Eind 2016 werd hij ook onder druk gezet om lid te worden van Saraya Muqawana, een paramilitaire organisatie opgericht en bewapend door Hezbollah, waar overwegend Soennieten deel van uitmaken. Hij werd verwacht op een training in februari maar kwam niet opdagen en toen hij in maart 2017 opnieuw niet deelnam aan een training werd hij geslagen door leden van Hezbollah en zegden zij dat hij moest meedoen aan een training in april 2017. Daarop besloot hij uit Libanon te vertrekken wat hij deed met zijn oom R. en zijn echtgenote en hun vier kinderen op 5 april 2017.

Na grondig onderzoek van alle elementen in het administratief dossier en rekening houdend met de verklaringen en toelichting tijdens de zitting van verzoekende en verwerende partij, komt de Raad tot de vaststelling dat, in navolging van de CGVS, verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is om de volgende redenen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat waar verzoeker verklaart tussen 2010, het ogenblik waarop hij begon te werken in het restaurant van zijn oom in de sjiitische wijk van Beirut en het ogenblik waarop hij formulieren van Hezbollah moest tekenen, werd lastiggevalen door leden van Hezbollah en Amal en dikwijls vernederd en geslagen werd omdat hij Palestijn en soenniet is (gehoorverslag CGVS, p. 13), hij hierover noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift verdere details verstrekt. Uit de rest van zijn verklaringen blijkt ook dat de kern van zijn asielaanvraag vooral zoniet uitsluitend betrekking heeft op de beweerdde gedwongen rekrutering voor Saraya Muqawana en zijn vrees te worden gebruikt in de strijd tegen het terrorisme en de oorlog in Syrië. In elk geval stelt de Raad vast dat uit zijn loutere verklaring dat hij vernederd; geslagen en lastiggevalen werd, niet zondermeer kan worden afgeleid dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Wat betreft zijn beweerdde gedwongen rekrutering door Hezbollah voor Saraya Muqawana stelt de bestreden beslissing vooreerst dat hieraan geen geloof kan worden gehecht omdat dit relaas *“lijnrecht [ingaat] tegen de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus: rekrutering door Hezbollah dd. 18/05/2018)”*. Daaruit blijkt volgens het CGVS dat zowel voor Hezbollah als voor de Saraya geen gedwongen rekrutering plaats vindt en dat dit op vrijwillige basis gebeurt. De Raad stelt vast dat volgens het geciteerde rapport de Saraya al-Muqawana een overwegend soennitische, paramilitaire organisatie is die is opgericht en bewapend wordt door Hezbollah. Waar Hezbollah voor zijn eigen organisatie een strak rekruteringsstelsel hanteert, waarbij aanwervers worden gezonden naar dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om mannen te rekruteren en potentiële kandidaten gedurende een lange

periode observeren en vervolgens hen uitnodigen om lid te worden, waarna deze zowel een ideologische als militaire training moeten volgen (zie COI Focus, p. 6), geldt voor de Saraya al-Muquwana een losser rekruteringsmechanisme. Zo is het niet vereist dat rekruten religieus zijn of Hezbollah's ideologie aanhangen (COI Focus, p. 16). Rekrutering voor Saraya al-Muquwana nam volgens de COI Focus toe door de betrokkenheid van Hezbollah bij de Syrische oorlog, maar volgens een van de geciteerde experts is Saraya al-Muqawana een vehikel om de golf vrijwilligers die zich aanboden voor de strijd in Syrië maar niet bekwaam werden geacht te kanaliseren. Bovendien blijken niet-sjieten die wel bekwaam worden geacht vooral gebruikt voor logistieke of lokale veiligheidstaken. Uit een rapport van Landinfo van mei 2016 blijkt verder dat rekrutering voor Saraya al-Muquwana op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering voor de organisatie bekend zijn. (COI Focus, p. 16-17). Ook met betrekking tot Hezbollah zijn geen gevallen bekend van gedwongen rekrutering als dusdanig, maar volgens het Washington Institute for Near East Policy bevestigd in oktober 2013 is het wel mogelijk dat mensen onder druk worden gezet door Hezbollah om dingen te doen die ze liever niet zouden doen, zoals het schenken van geld of andere activiteiten en kan op die manier sociale druk worden uitgeoefend binnen sjitische families die geen lid willen worden van Hezbollah of die uiting geven aan hun oppositie tegen de partij. Verder werd ook melding gemaakt van personen die Hezbollah vreesden nadat ze de organisatie niet gehoorzaamden, maar *“deze personen verlaten over het algemeen de Hezbollah-zones om zich in een andere Libanese regio te vestigen waar ze in principe met rust zullen gelaten worden door Hezbollah, tenzij de bedreiging zeer ernstig is”* (COI Focus, p. 5-6). De landeninformatie bevat geen specifieke informatie met betrekking tot het lot van personen die werden benaderd om lid te worden van Saraya en vervolgens weigerden deel te nemen aan de trainingen. Wel wordt in de bovengenoemde COI Focus uitdrukkelijk gesteld met betrekking tot rekrutering voor de Saraya al-Muqawama al-Lubnaniya dat de *“rekrutering door de Saraya gebeurt volgens een rapport van Landinfo van mei 2016 evenzeer op vrijwillige basis”* (COI Focus, *“Rekrutering door Hezbollah”*, 18 mei 2018, p. 17)

Hieromtrent citeert verzoeker in het verzoekschrift vooreerst twee artikels van 2018 en 2016 waaruit blijkt dat Hezbollah ex-rebellen als strijders rekruteert in Zuid Syrië en dat Hezbollah cellen rekruteerden in Israël en Palestina en besluit daar uit dat *“Hezbollah bijgevolg degelijk evolueert en zijn invloedssfeer probeert uit te breiden”*, dat *“deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing, die hoofdzakelijk steunt op de stelling dat de Hezbollah niet rekruteert, te vernietigen vermits de informatie van het CGVS niet eensluidend is en tegengesproken wordt door de informatie die de verzoekende partij voorlegt”*, dat *“van het ogenblik dat men een mogelijke rekrutering niet uitsluit, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd”* en dat *“dient te worden herinnerd dat de Hezbollah haar recruten thans betaalt en zelfs goed betaalt, tot 3 x de gemiddelde loon in Libanon die 500 euro bedraagt. Het is dus deels voorbij de periode waar de mensen uit overtuiging en ideaal gingen aansluiten, vechten enz...”*.

De Raad stelt vast dat de informatie aangebracht door verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dat gedwongen rekrutering als dusdanig niet weerlegt, aangezien deze informatie bevestigt dat Hezbollah ook buiten Libanon rekruteert en dat de financiële stimulans daarbij aantrekkelijk is maar niet aantoonbaar dat mensen gedwongen worden gerekruteerd door Hezbollah voor de Saraya Musqawana en dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat Hezbollah strijders rekruteert maar wel dat dit op een gedwongen manier zou gebeuren.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat *“de Hezbollah sedert 2016 een andere draai heeft genomen”* en *“een duidelijke evolutie heeft gekend waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden”* en verwijst naar het hoger geciteerde artikel van Erminia Chiara Calabrese, stelt de Raad vast dat dit artikel de groeiende militaire en politieke macht van Hezbollah in Libanon beschrijft alsook het feit dat Hezbollah nog steeds zonder problemen rekruteert onder de jongeren tussen 20 en 30 jaar en dat voor jongeren, het behoren tot Hezbollah een gevoel van fierheid, vrijheid en viriliteit genereert, maar geen melding maakt van gedwongen rekrutering door Hezbollah voor de Saraya Musqawana. Verzoeker slaagt er niet in de landeninformatie op basis waarvan de commissaris-generaal tot de conclusie is gekomen dat Hezbollah geen gedwongen rekruteringen doorvoert te weerleggen, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze landeninformatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Verder werpt verzoeker op dat het CGVS ten onrechte stelt dat het niet logisch is dat verzoeker niet bij collega's zou hebben geïnformeerd of bij zijn bazin steun zou hebben gezocht om aan de rekrutering door Hezbollah te ontsnappen omdat hij vreesde *“verklikt te worden en dat zijn situatie nog verergerd ging zijn indien hij derden op de hoogte bracht van de pogingen hem te rekruteren”*.

Ook stelt verzoeker dat zowel hij als zijn oom R. hebben verklaard dat R. doelbewust werd vervangen door een sjiiitische dame *“om de woede van de Hezbollah te stillen en zijn restaurants te proberen te redden...”*.

Volgens zijn verklaringen werd verzoeker op straat aangesproken door twee leden van Hezbollah en werden zij in de lokalen van Hezbollah gefotografeerd en vingerafdrukken afgenomen waar één van de Hezbollah leden een formulier begon in te vullen om hem te rekruteren voor de Saraya al-Muqawama. (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hij werd volgens zijn verklaringen *“dikwijls gecontacteerd voor deze [militaire] opleiding”* maar hij kon er in het begin aan ontsnappen door te zeggen dat hij moest werken. Toen zij daarop zijn sjiiitische bazin contacteerden kregen zij van haar de toestemming om hem twee weken mee te nemen, maar hij ging niet waarna *“ze kwamen en namen mij mee en vernederden mij”*. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over herhaaldelijke pogingen om hem te rekruteren in tegenspraak zijn met de hoger geciteerde landeninformatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering niet voorkomt en het feit dat hij nooit zijn steun voor Hezbollah had uitgesproken omdat *“ik heb niets met die dingen te maken. Ik was enkel met mijn werk bezig”* (notities, p. 15), waardoor het niet logisch lijkt dat Hezbollah geïnteresseerd zou zijn in verzoeker. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat verzoeker die sinds 2010 al in het restaurant werkte, toen hij daar begon door Hezbollah werd gevraagd naar zijn sympathieën voor Fatah of Hamas, maar verder, behalve beledigingen, geen echte problemen heeft ondervonden met Hezbollah. De Raad stelt vast dat verzoeker, gevraagd waarom hij dan plots zou gedwongen gerekruteerd zou worden in 2017, tijdens het persoonlijk onderhoud enkel verklaart dat hij het niet weet (notities, p. 17). Gezien uit de landeninformatie blijkt dat er geen gebrek is aan vrijwilligers voor Saraya en dat de groepering gemotiveerde strijders wil rekruteren, maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de groepering in specifiek in hem geïnteresseerd zou zijn. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker ook niet aan dat de informatie waarop de bestreden beslissing zich baseert om te concluderen dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt, niet correct is.

Waar verzoeker stelt dat het niet onlogisch is dat hij over de rekrutering, gezien zijn Soennitische overtuiging, niet praatte met zijn bazin aangezien zij sjiiitisch was en door zijn oom H. was aangesteld als middel om de relaties met Hezbollah te verbeteren, blijkt uit zijn verklaringen dat het feit dat hij Soenniet was anderzijds geen beletsel vormde voor hem om verder in het restaurant te blijven werken nadat de Sjiiitische vrouw werd aangesteld. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij hier ook niet met zijn collega's sprak, stelt het verzoekschrift dat hij dit niet deed omdat er louter over spreken als een weigering zou worden geïnterpreteerd en dat dit ook niet zonder risico was omdat het niet duidelijk was wie al dan niet tot Hezbollah behoorde. De Raad stelt evenwel vast dat volgens zijn verklaringen *“iedereen die in de Dahiya werkte, waar ze controle hadden, werd aangesproken om lid te worden van Saraya Muqawama en werd daartoe verplicht”* (notities, p. 16). Indien dit inderdaad het geval was, valt niet in te zien waarom verzoeker hier niet over zou willen spreken met de andere mannen die werden gerekruteerd. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat aan zijn verklaringen betreffende de pogingen tot gedwongen rekrutering geen geloof kan worden gehecht. Ook de door verzoeker voorgelegde documenten, een kopie van verzoekers identiteitskaart en UNRWA kaart, zijn niet van die aard dat zij de analyse van de Raad kunnen ombuigen, nu zij enkel zijn identiteit en UNRWA-registratie betreffen, die niet worden betwist. De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande analyse van de bestreden beslissing en de kritiek van de verzoeker komt de Raad tot het besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich omwille van pogingen tot gedwongen rekrutering door Saraya Muqawana in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft Libanon te verlaten en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten.

6.4.3.1.2. Verzoekers socio-economische situatie

Verzoeker betwist dat dat hij in geval van terugkeer niet met ernstige problemen van socio-economische aard zal geconfronteerd worden, stelt dat hij geen werk zal vinden en dat zijn vader en familie hem niet op langdurige manier kan ontvangen. Hieruit volgt, volgens verzoeker dat het terugsturen naar Libanon hem kan blootstellen aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, en dus aan schending van artikel 3 van het EVRM.

Bij gebrek aan definitie van de term “*situatie van ernstige onveiligheid*” in de rechtspraak van het HvJ, onderzoekt de Raad het bestaan van dergelijke situatie in hoofde van verzoeker in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tv België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15, lid 2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*,

nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat verzoekers financiële situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk was. Zo werkte hij tussen 2010 en 2017 in het restaurant van zijn oom waar hij op het einde 1000 US dollar verdiende, waarmee hij en zijn moeder konden rondkomen en de huur van hun woning konden betalen. Waar verzoeker opwerpt dat hij zijn werk kwijt is en “effectief *“gesignaleerd is als iemand die een weigering geuit heeft om zich aan te sluiten en te trainen”*” verwijst de Raad vooreerst naar bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn verklaringen met betrekking tot de gedwongen rekrutering door Hezbollah en Saraya niet geloofwaardig zijn gebleken zodat hij zich hier niet dienstig op kan beroepen. Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat hij door zijn werkervaring beter geplaatst is dan velen om zijn weg te vinden op de arbeidsmarkt. Door zijn werkervaring en leeftijd kan aangenomen worden dat het mogelijk moet zijn om minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen in geval van terugkeer. Verder stelt de Raad vast dat hij nog steeds beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in Libanon waarop hij, indien nodig, kan terugvallen. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende vast: *“Ten eerste zijn er uw twee zussen. Beiden zijn getrouwd met Libanezen. Een van hen is bouwvakker. De ander had een klerenwinkel maar die sloot (zie CGVS, p. 4-5). Ten tweede uw ruimer familiaal netwerk. Langs de kant van uw moeder is dit eerder beperkt: zij heeft slechts een broer en een zus. De zus werkt niet en van de broer weet u niet van wat hij momenteel leeft (zie CGVS, p. 12). Een bereidheid te steunen blijkt uit het feit dat uw moeder momenteel bij uw oom terecht kan, al geeft u aan dit niet gemakkelijk is gezien het kleine huis van uw oom. Soms woont uw moeder ook bij uw zus, doch de echtgenoot van uw zus heeft dit niet graag (zie CGVS, p. 15). Het is belangrijk aan te stippen dat uw moeder, haar familie en de echtgenoten van uw zussen de Libanese nationaliteit hebben en als dusdanig niet dezelfde moeilijkheden op de arbeidsmarkt hebben als de Palestijnse vluchtelingen. Uw netwerk langs vaders kant is uitgebreid en economisch in een degelijke positie. Uw oom H., de eigenaar van het restaurant waarin u werkte, verblijft in Nederland (zie CGVS, p. 8). Deze restaurants draaien goed (zie verslag persoonlijk onderhoud Y. R. 1812980, dd. 15/02/2019 [R2], p. 9, 10). Uw overige ooms en tantes langs vaders kant wonen allen in Libanon. Uw tantes R. en H. en uw oom N. werken in het restaurant (zie CGVS, p. 9 en zie verslag persoonlijk onderhoud Y. R. 1812980, dd. 15/01/2019 [R1], p.5-6). Uw oom A. zou in het restaurant hebben gewerkt, maar het is niet duidelijk wat hij nu doet (zie CGVS R1, p. 6). Verder werkt uw tante H. als kapster maar uw oom R. kon niet zeggen wat haar man doet (zie CGVS R1, p. 5) en de man van uw tante W. is een slager (zie CGVS R1, p. 6). U stelt geen goede band te hebben met uw ooms en tantes langs vaders kant hetgeen u verduidelijkt door te stellen dat uw oom H. u voordien geen werk gaf en dat enkel uw oom R. hulpvaardig was en uw situatie begreep (zie CGVS, p. 9). Anderzijds blijkt dat er geen complete breuk was tussen u en uw ooms en tantes uit het feit dat u uw oom H. en uw tante H. wel kon benaderen om hen naar werk te vragen (zie CGVS, p. 9, 17-18). Samengevat kan niet worden gesteld dat u in geval van terugkeer naar Libanon op generlei wijze zou kunnen terugvallen op steun van uw ooms en tantes langs vaders kant indien daar werkelijk nood aan zou zijn.”* Voor zover verzoeker stelt dat de verstandhouding met oom H. thans slecht is omdat hij door verzoeker en diens oom in de problemen is gekomen met Hezbollah, verwijst de Raad opnieuw naar bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen met Hezbollah niet geloofwaardig zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat naast zijn oom H., die overigens volgens zijn verklaringen in Nederland verblijft (notities, p. 8) verzoeker nog vele andere familieleden heeft in Libanon, waaronder zijn twee zussen en zijn twee tantes. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de geciteerde motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Ook de door verzoeker geciteerde artikels over protesten van Palestijnen in Libanon over *“de uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer”*, dat betrekking heeft op een plan van de Libanese regering om illegale arbeid tegen te gaan, kan het oordeel van de Raad niet ombuigen, nu het om artikels gaat die protestacties van Palestijnen beschrijven tegen plannen om bepaalde winkels die

niet-Libanezen zonder werkvergunning tewerkstellen te sluiten maar verder niet aantonen dat het daardoor onmogelijk zou worden voor verzoeker om minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen in geval van terugkeer.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4.3.1.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu ontwaart de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

6.4.3.2. Mogelijkheid tot terugkeer

Verzoeker kan maar opnieuw een beroep doen op de bescherming of bijstand van UNRWA indien hij in staat is op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoontelijke verblijfplaats had. Hoewel de beslissing van de CGVS stelt dat bij UNRWA of DAPR geregistreerde Palestijnen *anno* 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten kunnen vernieuwen of verlengen, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een recent update van de relevante COI Focus bevat, die ook informatie bevat over de mogelijkheden voor geregistreerde Palestijnen die niet (langer) over een reisdocument beschikken, zoals het geval is voor verzoeker.

Uit de COI focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019 blijkt dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. Palestijnse vluchtelingen die bij de UNWRA en het DAPR geregistreerd zijn worden op aanvraag reisdocumenten uitgereikt die om de drie jaar hernieuwd kunnen worden. Volgens Libanese officiële instanties kunnen Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten om zonder problemen naar Libanon terugkeren, zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Deze informatie werd bevestigd door Palestijnse instanties, non gouvernementele organisaties en IOM.

Palestijnen wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kunnen een verlenging of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. De aanvraag wordt voorgelegd aan de Libanese Sûreté Générale (SG). Palestijnse diplomaten geven aan niet op de hoogte te zijn van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument maar stelden wel dat de procedure ettelijke maanden kan duren. Een medewerker van de mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organisation (PHRO) stelde dat indien men geen geldige documenten heeft of kan verwerven, er onderhandeld moet worden met de SG en wees er op dat deze onderhandelingen moeizaam kunnen verlopen aangezien Libanon de druk opvoert om Palestijnse vluchtelingen buiten Libanon te houden. Een door CEDOCA gecontacteerde medewerker van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Brussel stelt dat het geen evidentie is om hier een *laisser-passer* te bekomen, maar ook dat ze geen weet hebben van controles naar vrijwillige terugkeer met een slechte uitkomst.

De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft volgens deze informatie, weliswaar gebaseerd op bronnen die in 2014 werden gecontacteerd, geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (COI Focus, p. 10). Een door CEDOCA in juni 2019 gecontacteerde Libanon expert van Human Rights Watch verklaarde dat de organisatie geen recent onderzoek deed naar terugkeermogelijkheden van Palestijnen uit Libanon, maar dat ze geen weet heeft van beleidswijzigingen en dat het in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de SG. Volgens één bron geconsulteerd door CEDOCA (Palestinian Human Rights Organisation) in februari 2016 gaf de Sûreté Générale tegenstrijdige informatie met betrekking tot de vraag of illegale uitreis uit Libanon een probleem stelt bij terugkeer. Volgens één ambtenaar stelde dit geen probleem, volgens een ander zou in dat geval de persoon in kwestie worden ondervraagd en tot drie dagen worden vastgehouden. De gecontacteerde organisatie stelde evenwel dat aangezien weinig Palestijnen na een illegale uitreis en asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar Libanon, het voor de PHRO moeilijk is het risico na terugkeer na een illegale uitreis te documenteren.

Tenslotte merkt de Raad op dat volgens de COI Focus een asielaanvraag in België geen bezwarende factor of reden tot vervolging vormt in Libanon volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade in Brussel. Ook de vereiste van een verblijfskaart van het land van verblijf die volgens de website van de Libanese ambassade bij de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen moet worden voorgelegd, lijkt in de praktijk geen beletsel te vormen voor het verkrijgen van een reisdocument. Volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade is geen verblijfskaart *stricto sensu* vereist, maar volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België (COI Focus, p. 16).

De Raad stelt vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker het reisdocument waarmee hij naar Cuba en vervolgens naar Nederland reisde, in het vliegtuig onderweg naar Rome verscheurde (gehoorverslag CGVS, p. 15), maar anderzijds ook een kopie van zijn identiteitskaart en zijn UNRWA kaart voorlegt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14). De Raad stelt ook vast dat verzoeker de bestreden beslissing op dit punt niet betwist, noch landeninformatie voorlegt die bovenstaande informatie uit de geciteerde COI Focus weerlegt, zodat moet aangenomen worden dat het voor verzoeker niet onmogelijk is om de nodige reisdocumenten te bekomen en op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

6.4.3.3. Actuele veiligheidssituatie

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale Salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en Soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

Tegelijk werd sinds 2016 een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vastgesteld en kwam eind januari 2019 een einde aan een lange periode van instabiliteit en spreken diverse bronnen van een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verder wordt met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende gesteld: *“In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren”*.

Ook in de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020, neergelegd door verwerende partij door middel van een aanvullende nota wordt deze analyse bevestigd en wordt gesteld dat ook in 2019 de veiligheidssituatie in de kampen, volgens onder meer de VN-Veiligheidsraad, relatief kalm bleef en dat het geweld in de kampen periodieke geïsoleerde geweldincidenten betreft (COI Focus, p. 30). Verder blijkt dat Palestijnse vluchtelingen en organisaties in Libanon officieel bewust aan de zijlijn bleven tijdens de massale protesten sinds oktober 2019. Honderden Palestijnen over heel Libanon deden wel mee met de betogingen bij wijze van steun aan de Libanese bevolking en eind januari en begin februari kwamen Palestijnen ook op straat om te protesteren tegen het door Donald Trump voorgestelde vredesplan maar bij deze protesten werd tijdens de verslagperiode geen geweld gerapporteerd (COI Focus, p. 31). Verder markeerden massale protestbetogingen in oktober 2019 het begin van de sociale onrust in Beiroet en wordt het Martelarenplein ingenomen door demonstranten. Demonstraties in het weekend van 18-19 december 2019 en in januari en februari 2020 werden met geweld beantwoord door de ordetroepen die betogers van dichtbij beschoten met rubberkogels (COI Focus, p. 26). In de zuidelijke buitenwijken van Beiroet nam de voorbije jaren het crimineel en bendege geweld toe door de instabiele veiligheidssituatie. In Zuid-Libanon is de veiligheidssituatie relatief stabiel en vinden er slechts kleinschalige vergeldingsacties plaats waarbij geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval na incidenten met een Israëlische drone in augustus 2019 en een andere drone die crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Na een aantal vergeldingsacties kwam de situatie weer tot rust.

Uit deze landeninformatie blijkt niet dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van de UNRWA vluchtelingen en inwoners van de Zuidelijke buitenwijken van Beiroet waar verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon heeft verbleven, blijkt actueel geen sprake te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de bovenstaande analyse weerlegt of aantoon dat de informatie aangebracht door verwerende partij niet langer accuraat is of dat de commissaris-generaal er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken. Het in het Frans gestelde *“Janvier 2018 Résumé Pays Liban”* bevat geen bron vermelding zodat de ernst of objectiviteit van de informatie die er in wordt meegedeeld, kan worden geverifieerd en dateert in elk geval blijkbaar van ruim 2 jaar voor de laatste COI Update die door de verwerende partij werd neergelegd door middel van een aanvullende nota. Voor zover verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota reisadvies citeert met betrekking tot Libanon, met inbegrip van de zuidelijke buitenwijken van Beiroet, stelt de Raad vooreerst vast dat de aanvullende nota de bron van deze informatie niet vermeldt, zodat de betrouwbaarheid ervan niet kan worden nagegaan en dat verder de er in opgenomen informatie de hoger geciteerde informatie met betrekking tot demonstraties en het geweld in de verschillende delen van Libanon bevestigt en niet aantoon dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Libanon niet correct is. Wat de andere in het verzoekschrift geciteerde artikelen betreft die betrekking op de situatie van UNRWA, volstaat de Raad met te verwijzen naar de vaststellingen dienaangaande in punt 6.4.1. van dit arrest.

6.5. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij Libanon heeft verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden een beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien het beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "alle relevante factoren", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (punt 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1,D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET